

Arrest

nr. 167 424 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar
minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 21 september 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Nadat was vastgesteld dat verzoekster via de Franse ambassade een visum verkreeg verzocht verweerder op 24 november 2015, gelet op de bepalingen van artikel 12.2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de

lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013) aan de Franse autoriteiten om verzoekster over te nemen.

1.3. Op 1 december 2015 verklaarden de Franse autoriteiten zich akkoord met de overname van verzoekster.

1.4. Verweerder nam op 15 januari 2016 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“+één kind: (...), V, geboren te A. (Somalië) op (...), van nationaliteit: Somalië

Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te hetend:

naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, samen in België met haar echtgenoot en hun minderjarige dochter, vroeg op 21.09.2015 asiel in België. Wat haar identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene enkel haar vluchtelingenkaart voor.

Noch het vingerafdrukkenonderzoek, noch raadpleging van de visa-databank gaf een resultaat voor de betrokkene. Uit raadpleging van de visa-databank bleek evenwel dat de echtgenoot van de betrokkene, waarmee ze samen gereisd heeft, op 29.06.2015 een Schengen-visum type C aanvraag bij en verleend werd door de Franse autoriteiten in Abu-Dhabi.

De betrokkene, van Somalische nationaliteit, werd gehoord op 06.11.2015 en verklaarde dat zij Somalië in 1992 ontvluchtte om per boot naar Jemen te reizen. Ze verklaarde dat ze daar tot juni 2015 verbleven is om dan met een vals paspoort en een andere naam met het vliegtuig naar een voor haar onbekend Arabisch land te reizen.

Ze verklaarde dat ze er 2,5 maand verbleef om dan met het vliegtuig naar een Europees land te zijn gevlogen om vervolgens met de trein door te reizen naar België. Daar vroeg de betrokkene op 21.09.2015 asiel, samen met haar echtgenoot en minderjarige dochter.

Op 24.11.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 01.12.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat het niet haar doel was om naar België te komen, maar dat zij er pas achter kwam eens zij geen specifieke redenen had om voor België te kiezen.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

De Franse instanties stemden op 01.12.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

In een recente update van het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 27.11.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 37). We merken op dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (pagina 74). Bovendien zullen de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking treedt vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonst dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Wat haar gezondheidstoestand betreft, gaf de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 06.11.2015 aan 5 maanden zwanger te zijn, bevalling voorzien in maart 2016. Bovendien gaf de betrokkene aan suikerziekte te hebben en de dag van datzelfde verhoor dienaangaande een afspraak te hebben bij de dokter. We merken op dat zij in de loop van haar asielvraag effectief een medisch attest aanbracht waaruit blijkt dat de betrokkene effectief suikerziekte heeft (een kopie van dit attest zal aan het administratief dossier worden toegevoegd). Toch geeft dit volgens ons geen aanleiding te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen dat de betrokkene of haar kinderen door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn geen aanwijzingen dat de betrokkene en haar kinderen in hun hoedanigheden van verzoekers van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen, inzonderheid wat haar suikerziekte betreft.

Aangezien asielzoekers in Frankrijk toegang hebben tot het nationale stelsel van ziekteverzekering, zijn er geen aanwijzingen dat ze voor deze aandoening niet behandeld zal worden (AIDA-rapport, pagina 68).

De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*3*, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij bevoegde Franse diensten (4)."*

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verzet zich tegen de overdracht aan de Franse autoriteiten. Zij stelt dat zij op 4 februari 2016 bevallen is van een premature zoon, omwille van het feit dat zij aan zwangerschapsdiabetes lijdt. Zij stelt dat verwerende partij zich als het ware als een dokter waant. De dokter zou stellen dat het verblijf in de buurt van een ziekenhuis van levensbelang is en verzoekster zou de eerste drie maanden niet per vliegtuig kunnen reizen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 12.2 van de Dublin-III-Verordening gesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt.

Verzoekster stelt dat zij op 4 februari 2016 bevallen is van een premature zoon omwille van het feit dat zij aan zwangerschapsdiabetes leed.

Uit het gehoorverslag van 6 november 2015 blijkt evenwel dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat zij 5 maanden zwanger was en aan suikerziekte lijdt. In de bestreden beslissing werd hiermee rekening gehouden, alsook met het medisch attest dat naderhand werd overgemaakt waaruit blijkt dat zij effectief aan suikerziekte lijdt. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd dat voormelde vaststellingen geen aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende verzoeksters gezondheidstoestand of die van de kinderen een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat verzoekster of haar kinderen door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verzoekster voegt thans bij haar verzoekschrift een medisch attest, d.d. 29 januari 2016, en een geboorteaakte. Terecht merkt de verwerende partij dienaangaande op dat het loutere feit dat pas na de bestreden beslissing, als bijlage aan het thans voorliggende verzoekschrift een medisch attest en geboorteaakte wordt toegevoegd uiteraard niets afdoet aan de correctheid van de motivering in de bestreden beslissing aangezien deze stukken niet voorhanden waren op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het medisch attest van 29 januari 2016 blijkt dat de arts het verblijf in de buurt van een ziekenhuis van belang achtte gelet op de “placenta previa”.

De verwerende partij merkt dienaangaande op dat nazicht aantoonde dat een “placenta previa” een complicatie is die kan optreden tijdens de zwangerschap, terwijl uit de door verzoekster bij haar verzoekschrift toegevoegde stukken blijkt dat zij inmiddels bevallen is.

De stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift toevoegt, leiden bijgevolg niet tot het besluit dat er redenen zijn in verband met haar gezondheidstoestand of die van de kinderen die een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen. Er wordt bovendien in de beslissing aangegeven dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoekster in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen, inzonderheid wat haar suikerziekte betreft. Er wordt verder aangegeven dat aangezien asielzoekers in Frankrijk toegang hebben tot het nationaal stelsel van ziekteverzekering, er geen aanwijzingen zijn dat zij voor die aandoening niet behandeld zal worden. (AIDA-rapport, pagina 86) De Franse autoriteiten zullen bovendien vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van verzoekster.

Daar waar verzoekster stelt dat zij gedurende 3 maanden niet mag vliegen met een pasgeboren baby, belet niets haar een verlenging van het bevel om het grondgebied aan te vragen. Verzoekster wordt niet vastgehouden en zij dient zich binnen de in de Dublinverordening bepaalde termijn aan te melden bij de Franse autoriteiten teneinde haar asielaanvraag aldaar te laten behandelen. Gezien het bovenstaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat het te verwachten gevolg van de uitvoering van de thans bestreden beslissing erin zou bestaan dat zij zou worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Voor wat betreft de door verzoekster opgeworpen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden

met haar gezondheidstoestand, haar minderjarig kind en haar zwangerschap. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen met welke elementen die aan verwerende partij gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoonde met welke feiten en elementen die de verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER